

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 736/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 493/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego P. B. (1) - obrazy przepisów postępowania art. 5 § 2 kpk polegającej na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>czynu w całości pomimo braku wiarygodnego materiału dowodowego co do m.in. przebiegu zdarzenia, udziału w nim poszczególnych osób a w konsekwencji niezasadne przypisanie oskarżonemu działania wspólnie i w porozumieniu oraz przyjęciu, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 279 § 1 kk;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że sąd rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy, gromadząc kompletny materiał dowodowy i poddając go następnie logicznej, nie wzbudzającej zastrzeżeń ocenie. Sąd Okręgowy uważnie przeanalizował zgromadzone w sprawie dowody pod kątem zarzutów</p>				

sformułowanych w apelacji obrońcy i z całą stanowczością stwierdza, że wobec tak ewidentnych dowodów wskazujących na sprawstwo P. B. (1) apelacyjny zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo (art. 5§2 kpk) nie wytrzymuje krytyki. Zasada in dubio pro reo (art. 5§2 kpk) stanowi, że wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości te nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny (por. wyrok SN z dnia 25.06.1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz. 14). Bowiernie zgodnie z ustalonym w doktrynie i orzecznictwie poglądem stan określany jako

"nie dające się usunąć wątpliwości" powstaje, gdy w trakcie postępowania sądowego występują określone wątpliwości natury faktycznej lub prawnej. Zanim sąd uzna określone wątpliwości za "nie dające się usunąć", winien podjąć działania zmierzające do stwierdzenia, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wymyślone, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. Dopiero w razie braku możliwości usunięcia wątpliwości, po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości dowodowych, następuje rozstrzygnięcie ich na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że stan "nie dających się usunąć wątpliwości" jest stanem niemożności przyjęcia ustaleń

niewątpliwych, mimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod dochodzenia do ustaleń zgodnych z rzeczywistością. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego (por. wyr. SN z 14.5.1999 r., IV KKN 714/98, OSProk. i Pr. 2000, Nr 4, poz. 8).

W niniejszej sprawie skompletowano dostateczny materiał dowodowy, w tym przesłuchano oskarżonych, pokrzywdzonego, świadków czy choćby dokonano czynności przeszukania -po zatrzymaniu oskarżonych na odcinku autostrady - w trakcie których zabezpieczono nielegalnie pozyskaną przez sprawców ładówkę teleskopową oraz narzędzia służące do

popelnienia
przestępstwa w tym
samochód
ciężarowy, którym
był przewożony
skradziony sprzęt
oraz narzędzia takie
jak krótkofalówki,
kominiarka.

Oskarżony P. B.
(1) przyznał się do
popelnienia
zarzucanego mu
czynu i opisywał
podejmowane
działania
przestępcze oraz rolę
poszczególnych osób
w dokonywanym
włamaniu
(pozostałych
współoskarżonych).

Tak też czynili
w istocie pozostali
oskarżeni przyznając
się do popelnienia
zarzucanego im
czynu i składając
wnioski o
dobrowolne
poddanie się karze.
Oskarżeni ponieśli
także
odpowiedzialność w
trybie
konsensualnym.

Oskarżony M. B.
(1) wyjaśnił, że
podważył haki na
bramie, zaś
oskarżony A. B. (1)
wyjaśnił, że pomagał
w/w podważyć haki
do pomieszczenia
gospodarczego,
natomiast oskarżony
P. B. (1) wyjaśnił, że
wyjechał skradzioną
koparką z terenu
posesji. Okoliczności

opisywane przez oskarżonych potwierdzał fakt, iż (po czynnościach podejmowanych w ramach działań operacyjnych) zostali zatrzymani „na gorąco” po włamaniu, jeszcze jadąc na odcinku autostrady.

Funkcjonariusze ustalili także w sposób niebudzący wątpliwości, kto kierował pojazdami R. i C.. Ponadto ujawniono skradziony sprzęt i przedmioty, które mogły służyć do popełnienia przestępstwa.

Pokrzywdzony rozpoznał jako swoją własność ujawnioną ładowarkę teleskopową.

Sąd odwoławczy zważył, że czynności przestępcze, jakich podjęli się oskarżeni niewątpliwie wymagały uprzedniego zaplanowania, najprawdopodobniej połączonego z obserwacją obiektu, zwyczajów panujących związanych z organizacją jego ochrony i znajdujących się tam zabezpieczeń oraz wartościowych przedmiotów, a

także gromadzeniem sprzętu potrzebnego do tego, by wyjechać i uciec ze skradzioną maszyną. Wymagały zgromadzenia odpowiednich narzędzi realizacji przestępczych działań, także nakładów finansowych. Mamy tu bowiem do czynienia z poruszaniem się sprawców dwoma pojazdami, w tym pojazdem wielogabarytowym, co z samej istoty skupia uwagę potencjalnego obserwatora. Przedmiotem zaboru jest również wielkogabarytowy specjalistyczny sprzęt, który ze swej istoty przemieszcza się bardzo wolno (sprawcy wybrali metodę przemieszczenia się ładówką w stronę pojazdu ciężarowego), zaś sama czynność umiejscowienia takiej ładowni w ciężarówce wymagała również uprzedniego zaplanowania i przemyślenia strategii. Logika myślenia i doświadczenie życiowe oraz zawodowe wskazuje, że oskarżeni nie

tylko uprzednio zaplanowali swe działania oraz zgromadzili odpowiednie narzędzia (fundusze na ich zdobycie i użycie), ale również zawarli porozumienie, co do podziału ról poszczególnych oskarżonych w realizacji przestępczego działania. A w zakresie ustalenia tego faktu oskarżeni złożyli lakoniczne, ale także wzajemnie spójne i przekonujące depozycje, które oceniane łącznie przez pryzmat wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów tworzyły już przejrzysty i logiczny obraz całego przestępstwa. Skala podjętego przez oskarżonych przestępczego działania wymagała korelacji czasowej i przestrzennej ich działań na osiągnięcie wspólnego celu. Sposób popełnienia przestępstwa i jego skutek natomiast wskazuje, że sprawcy doskonale zdawali sobie sprawę z fragmentu realizacji przestępczej

<p>czynności, jaka miała stać się ich udziałem, czyli znali swój uprzednio zaplanowany podział ról. Trudno zrozumieć zarzut obrońcy o braku wiarygodnego materiału dowodowego co do przebiegu zdarzenia, udziału w nim poszczególnych osób. Nie sposób tym samym podzielić i tego poglądu obrony, jakoby przypisanie oskarżonemu P. B. (1) sprawstwa zarzucanego mu czynu nastąpiło pomimo braku ku temu podstaw.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>- o uniewinnienie oskarżonego P. B. (1) od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>- wyrok jest słuszny, apelacja obrońcy P. B. nie zasługuje na uwzględnienie;</p>				
<p>3.2.</p>	<p>2. zarzut podniesiony przez obrońcę</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

	<p>oskarżonego P. B. (1) - obraży prawa materialnego poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 279 § 1 kk w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala, zdaniem skarżącego na ustalenie iż zachowanie oskarżanego wypełniło znamiona w/w przepisu;</p> <p>3. zarzut podniesiony przez oskarżonego M. B. (2), co do błędnego przyjęcia w podstawie prawnej wyroku przepisu art. 64 § 1 kk;</p>	# niezasadne		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Pretensje obrońcy P. B. (1), jakie zgłasza do niepoczynienia przez sąd meriti ustaleń, jakie konkretnie zabezpieczenie pokonali oskarżeni, czy istniało i jaki był ewentualnie nakład sił i środków oskarżonych, aby je przelamać są chybione. Sam fakt, że oskarżeni				

podważyli haki
stalowe
zabezpieczające
zamkniętą bramę
wjazdowa do
budynku
gospodarczego
wynika nawet z ich
własnych wyjaśnień,
o czym była mowa
powyżej. Nadto
zwrócić należy
uwagę na ten
fragment zeznań
pokrzywdzonego, w
których opisuje, że
takowe
zabezpieczenie
istniało. Nadto
pracownik
pokrzywdzonego D.
W. zeznał, że w
feralnym dniu przed
zakończeniem pracy
zabezpieczył bramę
przed otwarciem
przy pomocy haków.
Wreszcie odwołać
należy apelanta do
protokołu oględzin
posesji nr (...) w
miejscowości O. i
ustaleń dotyczących
istnienia takich
zabezpieczeń i
możliwości ich
demontażu poprzez
podważenie. Skoro
sprawcy zabrali w
celu przywłaszczenia
mienie po
uprzednim
pokonaniu w/w
zabezpieczeń, to
mamy do czynienia
z kwalifikacją z art.
279 § 1 kk.

W odniesieniu do
apelacji oskarżonego

M. B. (2), to znalazł się w niej (piśmie potraktowanym jako sprecyzowanie pierwotnego stanowiska) zapis o niezasadnym „stosowaniu art. 64 § 1 kk” (pismo z dnia 18.11.2020r. – data wpływu do Sądu rejonowego 24.11.2020r. k.923v). Sąd odwoławczy zważył tymczasem, iż podstawa prawną skazania M. B. (2) był jedynie przepis art. 279 § 1 kk, a więc uznano, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa kradzieży z włamaniem, a nie kradzieży z włamaniem popełnionej w warunkach recydywy. Jedyne co, to w pisemnym uzasadnieniu wydanego orzeczenia znalazł się zapis o uprzedniej karalności oskarżonego, co jest jak najbardziej słuszne, albowiem takowe stanowi okoliczność obciążającą przy wymiarze kary. Uprzednie skazania M. B. (2) (podobnie jak części innych

oskarżonych) nie uległy bowiem zatarciu. Zgodnie z treścią art. 107 § 1 kk , co do zasady, w razie skazania na karę pozbawienia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonani luba, darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.			
Wniosek			
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania; zmianę wyroku;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- przyjęta przez sąd meriti prawno-karna kwalifikacja czynu oskarżonego P. B. (1) i M. B. (2) jest słuszna, apelacje nie dostarczyły podstaw do zakwestionowania powyższego;			
3.3.	4. zarzut podniesiony	# zasadny	

**przez obrońcę
oskarżonego P.**

częściowo zasadny

B. (1) - z ostrożności procesowej - obrazy przepisów prawa materialnego art. 53 kk poprzez niewłaściwe zastosowanie przy wymierzaniu oskarżonemu kary, zasad i dyrektyw jej wymierzania, określonych w ustawie i nierozważenie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego związanych z jego sytuacją osobistą, rodzinną, uprzedniej niekaralności możliwości zastosowania do sytuacji oskarżonego art. 37 b kk, co spowodowało wymierzenie oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej;

niezasadne

5. **Zarzut
podniesiony**

**przez
oskarżonego M.**

B. (2) – rażącej niewspółmierności zastosowanej represji karnej poprzez: orzeczenie kary 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, błędne zaliczenie na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania

	<p>oskarżonego w sprawie (gdzie w ocenie skarżącego sąd winien tu zaliczyć okres czasu od 30.04.2020r. do 7.05.2020r.), a także obciążenie oskarżonego opłatą w kwocie 300 zł, w sytuacji, gdy wobec oskarżonego orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci samochodu ciężarowego;</p> <p>6. Zarzut podniesiony przez oskarżonego A. B. (1) – rażącej niewspółmierności zastosowanej represji karnej poprzez: orzeczenie kary 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz obciążenie oskarżonego kosztami procesu (opłata 300 zł. połączona z wydatkami i orzeczeniem przepadku dowodu rzeczowego);</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie sąd odwoławczy</p>				

**odniesie się
zbiorczo do
wszystkich
apelacji
zawierających**

**zarzuty związane
z zastosowaną
represją karną:**

sąd odwoławczy zauważa, iż zgodnie z treścią art. 447 § 5 kpk podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 kpk, związane z treścią zawartego porozumienia, o których mowa w art. 387 kpk. Innymi słowy: jeśli oskarżony dobrowolnie poddał się karze - to nie może wnieść apelacji, w której skarżyć będzie wyrok w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, czy też orzeczonej wobec siebie kary/środka karnego. Takiej apelacji należy odmówić przyjęcia, a gdyby została błędnie przyjęta przez Sąd I instancji, to sąd odwoławczy winien pozostawić ją bez rozpoznania. W przedmiotowej sprawie wszyscy oskarżeni (P. B. (1), M. B. (1), M. B. (2), A. B. (1)), na rozprawie, dobrowolnie poddali się karze (w trybie

art. 387 § 1 kpk).
Z tego powodu sąd odwoławczy rozważał, czy w ogóle apelacje skarżących mogą być rozpoznawane co do zarzutów dotyczących ustaleń, czy represji karnej (w istocie jedynie część zarzutów podniesionych przez obrońcę P. B. (1) wyraźnie wskazywała zakres zaskarżenia inny, aniżeli ustalenia faktyczne i orzeczona kara/środek karny). Ostatecznie jednak dopuścił do rozpoznawania wszystkich wniesionych apelacji w całości, albowiem analiza akt sprawy, w tym w szczególności protokołu rozprawy odbytej w dniu 19 sierpnia 2020r. (na której zapadł wyrok) wskazuje, iż sąd pouczył wszystkich oskarżonych o treści art. 447 kpk (przywołanym na wstępie) dopiero po ogłoszeniu wyroku, podczas gdy owo pouczenie winno nastąpić przed uwzględnieniem wniosku o wydanie wyroku skazującego (art. 387 § 1a kpk). Przewidziana przez ustawodawcę w/w

kolejność pouczenia jest jak najbardziej zrozumiała: jeśli ktoś chce się dobrowolnie poddać karze, to uprzednio winien wiedzieć, że w tej sytuacji będzie miał ograniczone możliwości zaskarżenia wydanego wyroku.

Pouczenia o treści art. 447 § 5 kpk nie odnaleziono także nigdzie w aktach sprawy, by zostało doręczone/przekazane wcześniej oskarżonym, a sama obecność obrońców na rozprawie w dniu 19.08.2020r., to za mało, by zakładać, iż było inaczej, aniżeli potwierdza to zapis zawarty w protokole.

Powyższe spowodowało, iż rozpoznaniu polegały wszystkie trzy wniesione apelacje (M. B., A. B. i obrońcy P. B.), przy czym - w ślad za stanowiskiem sądu rejonowego (i na korzyść oskarżonego marka B., jako sporządzającego pismo samodzielnie), uznano, iż pismo M. B. (2) wniesione w terminie do apelacji ostatecznie takową było -

z zarzutami, które w późniejszych pismach w/w doprecyzowywał.

Odnośnie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary - należy uwagę na wysoki ładunek społecznej szkodliwości i duży stopień zawinienia w przypadku przestępstwa jakiego dopuścili się oskarżeni. Kradzież z włamaniem do zabezpieczonej posesji, gdzie posadowionych jest kilka budynków, wymaga sporego zaangażowania po stronie sprawcy, przygotowania i dużej determinacji w dążeniu do celu. Kradzież pojazdu wielogabarytowego o specyficznym przeznaczeniu wymagała po stronie oskarżonych precyzyjnego przygotowania, organizacji, zgromadzenia odpowiednich funduszy, narzędzi i sprzętu, w tym pojazdu do transportu ładowarki. Wymagała też determinacji w przebiegu realizacji wdrożonego planu kradzieży. To, że

czyn taki w istocie zaplanowano na niwie rodzinnej (ojciec, dwóch synów, wujek) jest tym bardziej karygodne i świadczy o zuchwałości sprawców.

Oskarżony P. B. (1) niewątpliwie miał świadomość swojej roli w przestępczym procederze i celu wspólnego działania. Spełnił przy tym znaczącą rolę w jego realizacji. A sam fakt, że oskarżony P. B. (1) - w przeciwieństwie do pozostałych współoskarżonych - nie był karany, nie jest niczym szczególnym, porównując chociażby wiek członków rodziny. Ma rację sąd rejonowy, że kradzież z włamaniem to czyn popełniony z niskich pobudek, a wartość skradzionego przedmiotowym czynem mienia jest znaczna. Tego rodzaju przestępstwo dotkliwie narusza dobro chronione prawem w postaci cudzego mienia. Bardzo mocno ingeruje w miejsce, które z założenia winno być

bezpieczne, a
pozbawienie
pokrzywdzonego tak
specjalistycznej
maszyny powoduje
daleko negatywne
dla niego skutki
dla niego samego,
dla pracowników
których
wynagrodzenie
zależy od ciągłości
pracy maszyn, dla
finansowej strony
prowadzonej
działalności
gospodarczej (łączy
się z
niewykonaniem, czy
opóźnieniem w
wykonaniu innych
prac, możliwymi
karami umownymi
etc.)

Za adekwatną więc
należy uznać reakcję
karno-prawną sądu
meriti na czyn
oskarżonych P. B.
(1), M. B. (2)
i A. B. (1) -
jako uwzględniającą
w należyтым stopniu
okoliczności
ujawnione w sprawie
(działanie wspólnie i
w porozumieniu, w
ramach przebiegłego
planu, z chęci
uzyskania szybkiego
zysku, na dużą
„skalę”, wysokość
strat poniesionych
przez
pokrzywdzonego),
jak też
odzwierciedlającą
bardzo wysoki
stopień społecznej

szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonym.

Orzeczenia te nie
pozostają w
sprzeczności z
dyrektywami, o
jakich stanowi art.
53 kk, zaś
wymierzona kara
pozbawienia
wolności mieści
się w granicach
przewidzianych
przez ustawodawcę,
uwzględnia w
należytych stopniu
ogół okoliczności
ujawnionych w
sprawie, jak też
odzwierciedla
stopień społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu. Kary
orzeczonej
oskarżonym nie
można zatem
uznawać za rażąco
niesprawiedliwą, a
tylko taka mogłaby
podlegać zmianie w
toku postępowania
odwoławczego.

Podnoszonej przez
obrońcę P. B.
(1) okoliczności
sytuacji rodzinnej
jego klienta tj.
konieczności
sprawowania opieki
nad dzieckiem (w
sytuacji, gdy posiada
ono zapewnioną
pomoc i pieczę
babki, nawet gdyby
przyjąć, że matka
nie daje tu należytej

rękojmi), nie można przypisywać priorytetowego znaczenia, a już na pewno nie może ona skutkować niższym, niż przyjęty przez sąd wymiarem kary. Oskarżony bowiem swym działaniem sam sprokurował sytuację, w jakiej się znalazł. Istotnie P. B. (1) jest osobą dotychczas niekaraną, ale przecież wymiar orzeczonej wobec niego kary tylko nieznacznie przekracza minimalny próg dolnego zagrożenia za przestępstwo kradzieży z włamaniem (zagrożone karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności). Ponadto sąd odwoławczy zauważa, że wymiar orzeczonej wobec P. B. (1) kary umożliwia jej odbycie w systemie dozoru elektronicznego (a więc niewykluczonym jest w tej sytuacji wykonywanie pracy zarobkowej, czy sprawowanie bezpośredniej opieki nad dzieckiem). Inaczej przedstawia się sytuacja w odniesieniu do oskarżonego A. B. (1), który

był w przeszłości karany wielokrotnie, w tym głównie za czyny tożsame, przeciwko mieniu i który odbywał już w przeszłości kare w warunkach więziennych, a mimo to ponownie wszedł w konflikt z prawem.

Nie mają racji skarżący M. B. (2) i A. B. (1), gdy zarzucają, iż niezasadnie w/w obciążono ich kosztami procesu, w tym opłatą za skazanie. Obaj skarżący podnoszą w tej kwestii, iż nie mają dochodów, a przecież zostali dodatkowo obciążeni finansowo w inny sposób, bo wydatkami postępowania oraz w sprawie orzeczono przepadek pojazdu R. (...) (jako mienia służącego do popełnienia przestępstwa). Sąd odwoławczy zważył, że wobec takiej treści zarzutów, zostały one uznane jako stanowiące przejaw rażącej niewspółmierności zastosowanej represji karnej. Wbrew jednak w/w skarżącym, obaj są osobami zdrowymi i zdolnymi do

podjęcia zatrudnienia, stąd nawet orzeczone kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym nie wykluczają, iż oskarżeni będą w stanie koszty te ponieść w przyszłości (np. w formie ratalnej). Brak jest także podstaw, by wobec tych osób zastosować przepis art. 624 § 1 kpk uzasadniający zwolnienie sprawcy od obowiązku ponoszenia całości kosztów procesu powstałych w związku z przestępczym zachowaniem. Na owe natomiast koszty w toku postępowania pierwszoinstancyjnego złożyły się niezależne od siebie: opłata za skazanie (określona zgodnie z Ustawą o opłatach w sprawach karnych) oraz wydatki poniesione w sprawie pierwszoinstancyjnej (ryczałt za doręczenie pism i przechowywanie przedmiotów - dzielony pomiędzy oskarżonych w częściach równych, wynagrodzenia

przydzielonych z urzędu obrońców). Jedyne co, to ustalenie, iż wszyscy oskarżeni mają na utrzymaniu dzieci oraz, że w odniesieniu do wszystkich orzeczono kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny – uzasadniało częściowe zwolnienie w/w od kosztów sądowych tj. kosztów za postępowanie odwoławcze (bo w jego toku, w przypadku bezzasadnej apelacji, także powstaje obowiązek uiszczenia opłaty za II-gą instancję oraz wydatków powstałych w postępowaniu odwoławczym).

Nie ma także racji oskarżony M. B. (2), gdy podnosi, iż dokonano błędnego zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania w sprawie na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. W dniu 30 kwietnia 2020r. o godz. 3:30 zatrzymano oskarżonego M. B. (2) (podobnie

jak pozostałych oskarżonych), a następnie zastosowano tymczasowe aresztowanie.

Jednak sąd odwoławczy zważył, iż jedyna i najbardziej aktualna informacja, co do „Obliczenia kary”, jaką załączono do akt (pismo Aresztu Śledczego w/m z dnia 04.05.2020r. k.195) wskazuje, iż od dnia 30 kwietnia 2020r. godz. 3:30 do dnia 25 stycznia 2021r. godz. 3:30 oskarżonemu M. B. (2) wprowadzono do wykonania karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 281/17 przez Sąd Rejonowy w Otwocku. Tym samym jeden i ten sam okres nie mógł zostać dodatkowo zaliczony oskarżonemu na poczet kary orzeczonej przedmiotowym wyrokiem.

Jedynie na marginesie sąd odwoławczy zauważył także, że nawet ewentualne błędne zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania, czy

<p>zmiana kolejności wykonywania kar wymuszająca dokonywanie zmian w takim zaliczeniu (co niekiedy może mieć miejsce) nie jest przeszkodą, by takowe zmieniać już w toku postępowania wykonawczego (podobnie jak nie ma przeszkód, by w jego toku orzekać o dodatkowych kosztach procesu, bo takowe np. związane z przechowywaniem, czy transportem przedmiotu służącym do popełnienia przestępstwa, co do którego orzeczono przepadek, a gdzie nie ujawniono nikogo, kto rościłby sobie prawo własności, mogą się pojawić).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, o zmianę wyroku,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
- wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karach, środkach karnych, zaliczeniach na poczet kar jest słuszny, zarzuty apelacyjny nie zasługują na uwzględnienie;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia;		

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
- apelacje okazały się bezzasadne, wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o odpowiedzialności oskarżonych i zastosowanej reakcji prawno-karnej jest słuszny;			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2-5	<p>Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym udzielonego oskarżonym przez ustanowionych obrońców z urzędu, na poziomie jednokrotności stawki minimalnej została określona w oparciu § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 17 ust. 7 w zw. z § 4 ust 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - mając na uwadze nakład pracy obrońców w sprawie oraz ich stawiennictwo na rozprawach.</p> <p>O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze przepisem orzeczono w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżonych od ponoszenia ich w</p>	

	tej części - z uwagi na trudną sytuację życiową i bytową	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca P. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 493/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony M. B. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 493/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony A. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 493/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana